

॥ अथ श्रीसार्वांसच्चरीत ॥ अध्याय १७ ॥

॥ श्रीगणेशाय नमः ॥ श्रीसरस्वत्यै नमः ॥ श्रीगुरुभ्यो नमः ॥ श्रीकुलदेवतायै नमः ॥
श्रीसीतारामचंद्राभ्यो नमः ॥ श्रीसदगुरुसार्वांनाथाय नमः ॥ फाटल्या अध्यायांत दिल्लें वचन ।
हा अध्यायांत जातलें निरुपण । १श्रेय आनी २प्रेय लक्षण । आयकात आतां आदरान ॥१॥

उजवाड आनी अंधकार । जशे परस्पर वेगळे आकार । भिन्न रूप तें परस्पर । श्रेय-प्रेय तांचे
भशेन ॥२॥ प्रेया खातीर जाचें मन धांवता । सुवार्था खातीर जो पिसो जाता । श्रेय तें विवेकरूप आसता ।
अविवेकरूप आसा प्रेय ॥३॥ श्रेयाचो विशय फक्त विद्या । प्रेयाचो तो निखळ ३अविद्या । प्रेय केन्नाच भुलयना
सुज्ञा । आवडना श्रेयाक अज्ञानी ॥४॥ जे मेरेन भांगराची अस्तुरेक ओड । इंद्रियांक विशयाची आवड । विवेक
वैराग्याची ना जोड । प्रेयूच गोड ते मेरेन ॥५॥ उदक दुदाची मिसळ । तशीच प्रेय श्रेयाची भेसळ । तरीय उदकांतलें दूद
तितलें निवळ । हंस ज्युस्त पियेता ॥६॥ तेच तरेन जे धीर बुद्दीमंत । विवेकी आनी भाग्यवंत । श्रेयाक फक्त
लोलंगत । प्रेयाक तोंड घुंवडायता सर्वदा ॥७॥ तेच पळयात मंदबुद्दी । शरीर पशु पुत्र धन मान आदी । योगक्षेमाच्या
लागून नादीं । प्रेय साधता एकलें ॥८॥ श्रेय किंतें प्रेय कसलें । दोगूय जरी सपजले । ग्रहण वेवसायाचेंय तशेंय जालें ।
स्वावलंबन जरी पुरुशाक ॥९॥ तरीय मेळटकूच दोनूय । निवळ करप कुस्तार विशय । मेळोवन मंदबुद्दीचेर जय ।
आलिंगन दिता प्रेय ताका ॥१०॥ प्रेयाक पयसावया, आदरुया श्रेय । पुरुशार्थ तो होच होय । आसलें जरी

१. पुण्य. २. इंद्रियांक प्रीय अशें ऐहीक सूख. ३. अज्ञान.

EEEEEEEEEEEEEEEEEEEEE || अध्याय १७ || EEEEEE
दूदमिश्रीतं तोय | घेता दुदूच हंस जसो ॥११॥ श्रेय आनी प्रेय हीं दोन | जरी तीं पुरुशाचे सुवादीन | असमर्थ करपाक हें विवेचन | विवेकहीण मंदमती ॥१२॥ श्रेय तें आसा कित्यांत | पयलींच जाणपाक जाय निश्चीत | मागीर येतकूच आडखळ मार्गात | प्रतिकार संपूर्ण मेळटा करपाक ॥१३॥ हांगाच पुरुशार्थ नदे मुखार | दत्त म्हूण रावता हजर | म्हणून श्रेया खातिसूच झगडे करात | करून निश्चेव बुद्दीचो ॥१४॥ अतकर्य संवसारचक्राचे फेर | अखंड भ्रमती आठूय प्रहर | आध्यात्मीक, अशे त्रिताप प्रखर | सोंसता दुर्निवार मनीस ॥१५॥ तातूतल्यान आत्यंतीक दुख्ख कहर | सोंसतकूच जाता जर्जर | निवारणा खातीर सोदता मागीर | साधनां सोंपीं सूखकर ॥१६॥ सोंसपाक कुस्तार हें भवचक्र परिवर्तन | जातलें कशें ताचें निरसन | ते खातीर आसत कसलें साधन | सोदात हें आदरान ॥१७॥ कलटकूच हे बुद्दीक व्हड भायान | जल्मता पुरुशार्थताय थंयच्यान | मागीर तो सोदता उपाय साधनेन | निजसुवार्थी वयलो ॥१८॥ ३ अनादि अज्ञान वा माया | ४ शुक्तिरजत मृगजळा भशेन 'वाया | अध्यासरूप महदंतराया | व्हरपाक जाय ५ लयाक ॥१९॥ सपनांत भांगराचे करे पडटात | यत्नांनी सांठयल्यार खूब मेळटात | वेळार उपेगाक येतलेशे दिसतात | पूण शेणटात जाग येता तेन्ना ॥२०॥ ६ दृश्ट अदृश्ट भोगवासना | आस तान वा कामना | सदांच प्रतिबंधक जाणा | समूळ खणून काडात तांकां पयलीं ॥२१॥ अशक्य दिसपाक सुर्यप्रकाशान | बुद्दी फाटीं सरता थंयच्यान | जंय वेदश्रृतींचे रिगना पावल | तें आपल्या उजवाडान दाखयता गुरु ॥२२॥ काम-क्रोध दोनूय वृत्ती | करपाक दिनात ज्ञानप्राप्ती | श्रवण-मनन समाधी 'विश्चित्ती | हातोहात करतात त्यो ॥२३॥ दिवो कापराची जातकूच भेट | अशक्य तांची ताटातूट | भेट जायनाच फुडे खीणभरांत | कापूर मिसळटा दिव्यांत ॥२४॥ श्रुती

१. उदक. २. निवारणाचो उपाय. ३. जाचो आरंभ काळ खबर ना असो. ४. मोतयाचे शिंपयेंतलें रुपे. ५. फुकट. ६. नाश. ७. दिसपी. ८. भंग.

EEEEEEEEEEEEEEEEE || श्रीसाईसच्चरीता || EEEEEE
११२

EEEEEE EEEEEE EEEEEE EEEEEE EEEEEE || अध्याय १७ || EEEEEE EEEEEE EEEEEE EEEEEE
 स्मृतींक अयोग्य । दुश्कर्मानी जो लोळटा अखंडीत । आसून ज्ञानी कितें उपेग । योग्य अयोग्य कळना जाका ॥२५॥
 तसोच जो सदांच अशांत । मनूय जाचें डळमळीत । चंचल इंद्रियां लहरी चित्त । जायना ज्ञानान परिपूर्ण ॥२६॥
 जाच्या मनाक समाधान । जो गुरुपुत्र आचारवान । जाचें निश्चल आत्म 'अनुसंधान । ज्ञानसंपन्न तो एक ॥२७॥
 आसू संवसार वा 'मोक्षगामी । वचपाचें जरी निजधार्मी । जाता शरीरथ 'स्वामी । फकत बडबडपी करतलो
 कितें ॥२८॥ हांगा वाचेक ना थार । अभ्यास एक सर्वसार । रथाचे सुवातेर दवरून शरीर । बसता स्थीर स्वता
 तो ॥२९॥ ह्या आपल्या शरीर रथाची । आपले बुद्दीक करात सारथी । तातूत स्वता धनी जावन बसात । सुसेगाद
 मनान खुशाल ॥३०॥ कठीण अशी 'रसमार्गराजी । चलपाक मागीर सारथी 'योजी । मनरुपी लगामान आवरी । धा
 इंद्रीय रुपांतले घोडे स्वैर ॥३१॥ घोडे जरी धांवले स्वैर । लगाम दवरतलो नियंत्रण तांचेर । ताका सारथ्याचे सुवादीन
 कसून । बसचें तुवें खुशाल ॥३२॥ सारथी कुशळ आनी निपूण । तसूच घोडे चलतले कसून । तेंच मनरुपी लगामाचें
 नियंत्रण । सुट्टकूच जाता बळहीण ॥३३॥ विवेकबुद्दीचें जंय सारथ्य । मनाचेर ताबो, जाचें एकाग्र चित्त । ताकाच
 परमपदाचें सूख । हेर थकतात वाटेर ॥३४॥ जाचें सदांच दोटी मन । ताका केन्नाच ना समाधान । ना ताका त्या
 पदाचें अभिगमन । चुकना बदल संवसाराचो ॥३५॥ अशें तें पद परम मोठें । वास्तव्य तरी खंयसर ताचें । जाता
 निरसन दुबावाचें । प्रगटा जेना तें आपसूक ॥३६॥ चलना थंय तर्कवाद । अनुवाद प्रवाद वा संवाद । इशकृपेनूच
 लागतली दाद । हेर वाद व्यर्थ थंय ॥३७॥ चलना हुशारी थंय अदमासाची । मती खुंटटा तर्क काडप्याची । भोळ्या
 भावाचीच फळटा सिढ्डी । हेंच अजाप हांगाचें ॥३८॥ योग्य ज्ञानाक जें कारण । गती भिन्न ती बुद्दीय भिन्न । तो

१. चित्त. २. मोक्षा कडेन वचपी. ३. कूडरुपी जो रथ, ताचो धनी. ४. विशयांच्या जायत्या मार्गाची परंपरा. ५. दवरात.

EEEEEE EEEEEE EEEEEE EEEEEE EEEEEE || श्रीसाईसच्चरीता || EEEEEE EEEEEE EEEEEE EEEEEE (२१३)

॥ अध्याय १७ ॥

आगमज्ञय वेगळोच जाण । तो ज्ञानदानी उत्तम ॥३९॥ कूड मोलादीक फुकट चल्ली । धन काम ही दनपारची
सावळी । वळखून दुर्घट माया हरिची । लागता चरणांक संतांच्या ॥४०॥ संत भवसागराचें तासूं । तुवें जावचो
थंयचो 'उतासूं । तांचे बगर पैलपासूं । दाखयतलो कोण आनीक ॥४१॥ विवेक-वैराग्य हांची जोड । बांदतलो
तांची जो सांगड । तो जावचो कित्याक फातर जडमूढ । अवघड ना तांकां भवसागर ॥४२॥ स गुणी ऐश्वर्य भगवंताचें ।
'वैराग्य' हें पयलें ऐश्वर्य ताचें । आसतले जे वळ भाग्याचे । मेळना तांचे बगर हेरांक ॥४३॥ योग्य कर्म केले वीण ।
जायना चित्तशुद्धी निर्माण । चित्तशुद्धी जायनासतना जाण । जायना ज्ञानसंपादन कशेंच ॥४४॥ म्हणून कर्मूच एक
जाण । ज्ञानप्राप्तीचें मूळ कारण । नित्यनैमित्तीक कर्म अनुशठान । तातुंतूच धुवप मळाचें ॥४५॥ अशा शुद्ध जाल्ल्या
चित्तीं । विवेक-वैराग्याची उत्पत्ती । *शमदम अशी साधन संपत्ती । विदेहमुक्ती येता हातांत ॥४६॥ फलकाम
संकल्प त्यागून । चित्त एकाग्रतायेच्या योगान । अनन्यभावान जो गुरुक शरण । घेता पदरांत ताका सदगुरु ॥४७॥
भायलेपणाची गोडी शुन्य । जो भावीक भक्त अनन्य । ज्ञान मेळोवन जाता बुद्दीमान । चलना उपाय
आनीक ॥४८॥ मेळटकूच तेंय ज्ञान । अधर्ममार्गाचें करता आचरण । लोक ना परलोक, सकयल ना वयर ।
हुमकळ्ठा त्रिशंकू भेशेन ॥४९॥ जिवाची जी अज्ञानवृत्ती । तीच खरी संवसारप्रवृत्ती । जातकूच आत्मज्ञान प्राप्ती ।
तीच निवृत्ती संवसाराक ॥५०॥ आत्मज्ञ सदांच अंहभावा विरयत । धर्म अधर्म शुभ अशुभ विरयत । तांकां तें
संवसारा अंतर्गत । हीत अहीत जाय कित्याक ॥५१॥ सोंपली देहअहंकारवृत्ती । तत्काळ थंयच आयली निवृत्ती ।
तीच जिवाची परमात्मस्थिती । खूण ठामपणान बांदची ॥५२॥ प्रवृत्ती कडेन दुस्मान मित्र । निवृत्तीचें आनिकूय

१. प्रवाशी. २. पलतड. ३. वळखात. ४. वेदांती लोकांचीं कामां.

॥ श्रीसाईसच्चरीता ॥ २१४

॥ अध्याय १७ ॥ १५३॥ अशा महासुखा मुखार । देहाचें
विचित्र । हांकूच हांव पल्यतकूच सगल्याक । दुस्मान इश्टपण कसलें थंय ॥५३॥ अशा महासुखा मुखार । देहाचें
दुखख तें किरकोळ । तेना ऐहीक सुखाक रडटा कोण । मेळटा जेना हें महासूख ॥५४॥ ऐहीक दुखखाचे दोंगर ।
कोसळूं दी मागीर तांचेर । तरी तो हालना कुस्कूटभर । दोंगर ठाम धिराचो ॥५५॥ भगवंत जाचेर प्रसन्न जाता ।
ताकाच तो वैराग्य दिता । ताचे कडेनूच विवेकाची सांगड बांदता । दाखयता पलतड भवसागराची ॥५६॥ हारशांत
दिसपी मुखा भशेन । स्पश्ट आत्मदर्शनाचे जो रावता इत्शेन । ताका भूंयेर आनी वयर ब्रह्मलोकांत । सुवात ना
तिसरी आनीक ॥५७॥ 'यागींक जातकूच देवता तृप्ती । जातली पितृलोकाची प्राप्ती । मेळटली कर्मफळाची
भुक्ती । मेळना तरीय आत्मज्ञान ॥५८॥ गंधर्व-महर्जनस्तपः-सत्य । थंयचें आत्मदर्शन भोव अस्पश्ट । ताचे विशीं
जे आत्मदर्शन आसक्त । भूलोक यथोक्त इशिता ॥५९॥ हांगा जाता चित्तशुद्धी । हारशा भशेन नितल बुद्धी । शुद्ध
आत्मस्वरूप त्रिशुद्धी । जाता प्रतिबिंबीत तातूत ॥६०॥ दुसरें स्थान जें ब्रह्मलोक । थंयूय जाता आत्म अवलोक ।
पूण कश्ट पडटात अनेक । भोव कुस्तार काम तें ॥६१॥ माया वेंटाळटा सोरोपा भशेन । पिळटा आंतकडी पुराय
भितरल्यान । कवटाळटा भायलेंय आंग पूण । कोण शकता तिका टाळपाक ॥६२॥ “शेंकड्यांनी रुपया आसुनूय
बोल्सांत । सुस्त बसून तुमी पल्यतात । बेगीन ते आतां भायर काडात । ब्रह्म बोल्सांत तुमच्याच” ॥६३॥ काड
म्हणाटकूच हात घालून । गृहस्थ काडटा नोटी बोल्सांतल्यान । धा धांच्यो अडेजशें मेजून । आसतात नोटी ते
पुडयेत ॥६४॥ गृहस्थ शरमलो मनांत । कितले अंतर्ज्ञानी म्हाराज । चरणीं मस्तक दवरीत । मागलें आशिवर्चन बाबां
कडेन ॥६५॥ बाबांनी त्या वेळार म्हणलें । “गुठलाय तुजें ब्रह्मगुंडाळें । लोभाचें जाले बगर वाटोळें । ब्रह्म तुका ना
१. यज्ञ करप्याक. २. जेवण. ३. आत्मप्राप्ती.

॥ श्रीसाईसच्चरीता ॥ ११५

EEEEEE EEEEEE EEEEEE EEEEEE EEEEEE || अध्याय १७ || EEEEEE EEEEEE EEEEEE EEEEEE
 मेळचें ॥६६॥ पुत्रपशु असलें वित्तार्जन । आसक्षिततूच जाचें मन । ताका खंयचें ब्रह्मज्ञान । लोभ द्रव्याचो सुटले
 बगर ॥६७॥ महा कठीण वित्त मोह । तृष्णावर्त दुख्खाचो 'डोह । मद मत्सर मकर असह्य । इत्थे विरयत तो
 तरतलो ॥६८॥ लोभा कडेन ब्रह्माचें अखंड वैर । थंय ध्यानाक ना अवसर । खंयची मुक्ती विरक्ती साचार ।
 आचारभ्रश्ट लोभ्याक ॥६९॥ लोभा कडेन नासता शांती । ना समाधान ना निश्चिती । एकूच लोभ भरतकूच चित्ती ।
 वता साधना मातयेंत ॥७०॥ श्रुतीस्मृतीक 'अविहीत । अशें वर्ज्य जें दुच्छरीत । तातुंतूच जो सदांच आसक्त । चंचल
 चित्त तो सदांच ॥७१॥ ताका नांव 'विक्षिप्तचित्त' । सदांच दुश्कर्मात व्यस्त । कायम विशयसुखांत लोळत ।
 पल्यना कांयच हीत अहीत ॥७२॥ जावचो कित्याक ब्रह्मविज्ञानसंपन्न । जो नासता फळइत्थेक निर्विण्ण । ते मेरेन
 फुकट तें ब्रह्मविज्ञान । आत्मसंपन्न नासता तो ॥७३॥ येतकूच कोणूय कितेय मागपाक । पयलीं अधिकार पल्यतात
 संत । जितली जाची योग्यताय आसत । दितात ते ताका तितलेंच ॥७४॥ जाच्या मनांत रातदीस । देह अभिमान
 विशयचिंतन । ताका गुरुउपदेशाचो 'शीण । व्यर्थ लुकसाण दोगांकूय ॥७५॥ चित्तशुद्धी जाले वीण । परमार्थात
 रिगपाक पल्यता जो आपूण । ज्ञानगर्वाची ती 'मिरवण । फकत शीण तो खरो ॥७६॥ म्हणून आवडटलें तेंच
 उलोवचें । पचतलें तितलेंच खावचें । नाजाल्यार फुकटचें अजीर्ण जावपाचें । खबर आसा हें सगल्यांक ॥७७॥ म्हजें
 भांडार व्हड आसा । दितलों ताका जो जें मागता । पूण गिरायकाची पलोवन योग्यता । मागिरुच ताका दितां
 हांव ॥७८॥ आयकल्यार हें लक्ष दिवन । जातलें तुमचें कृतकल्याण । हे पवित्र मशिदींत बसून । असत्य केन्ना
 'उलयना हांव' ॥७९॥ ही संतवाक्य अमृताची न्हंय । भावार्थान बूड मारतकूच थंय । भायर भितरल्यान शुद्धता पुराय ।

१. खोल फोडकूल. २. अयोग्य. ३. विरक्त. ४. कश्ट. ५. भपको.

EEEEEE EEEEEE EEEEEE EEEEEE EEEEEE || श्रीसाईसच्चरीता || EEEEEE EEEEEE EEEEEE EEEEEE EEEEEE २१६

EEEEEE EEEEEE EEEEEE EEEEEE || अध्याय १७ || EEEEEE EEEEEE EEEEEE EEEEEE
 वता धुवन मळ सगलो ॥८०॥ असो साईनाथांचो महिमा । सांगूंक गेल्यार पावर्चीं नात उतरां । अशक्य तांकां दिवप
 उपमा । शुद्धप्रेमाक वश तो सदांच ॥८१॥ माऊली ती सकलांची । विश्रांती सुसेग घेवंक आशेलल्यांची । कल्पबल्ली
 आश्रितांची । सावळी जी दीनदुबळ्यांची ॥८२॥ संवसाराचेर उदक सोडून । दोंगराच्या घोर्लीनी मौन धरून । पूर्ण
 एकांतवास आपणावन । जागरूक जो आपल्या कल्याणांतूच ॥८३॥ आसतात अशे कितलेशेच संत । बाळगून
 सुवार्थ फकत । नाजाल्यार फकत परमार्थ । उपेग कांयच ना हेरांक तांचो ॥८४॥ तसले नह्य श्रीसाई महंत ।
 नासतनाय सोयरे धायरे आप्त । घरदार वा बायल पूत । रावता सदैव प्रपंचांत ॥८५॥ मागून भिक्षा पांच घरांत ।
 आदूय आदेस झाडा पोंदा रावत । प्रपंच पसारो थंयच मांडीत । शिकयताले वेब्हार सगलो ॥८६॥ निजब्रह्मस्थिती
 करून साध्य । लोककल्याणा खातीर झिजत । अशे महात्मे संत । आसतात दुर्मीळ जगांत ॥८७॥ धन्य तो देश धन्य
 तें कूळ । धन्य ते आईबाप निर्मिळ । धन्य तिची कूस सोज्वल । जल्मलें अशें रत्न जंय ॥८८॥ कश्टां बगर परीस
 मेळळो । पाशाण समजून नह्यकारलो । बरोच तेंप ना कोणेंच वळखलो । शिरडींत ह्या परम भागवताक ॥८९॥
 कोयरांत जशें रत्न पडचें । पोरांबालांच्या हाताक मेळचें । तांणी खेळणे समजून खेळचें । आदळचें माइडुवचें फातर
 कशें ॥९०॥ आसूं, अशे तरेन तो ब्रह्माचो भोक्ता । आशिर्वचनान पावलो तृप्तता । तीच गत तुमची आमची समेस्तां ।
 सोडचो रस्तो कठीण तो ॥९१॥ जे मेरेन बाह्य विशयांचें सेवन । उतर श्रवण स्पर्श संवेदन । वास घेवप बाह्य
 आंगदर्शन । तेना ना संयमन विशय अर्थाक ॥९२॥ जाले बगर इंद्रीय 'निरोधन । सभावताच आयिल्लें विन्मूखपण ।
 ब्रह्माचें निरक्षण । वा अशक्य ताचो उपदेश ॥९३॥ आदीं जावचें सर्वैषणाविहीन । मागीर सदगुरुक अनन्यशरण ।

१. प्रतिकार.

EEEEEE EEEEEE EEEEEE EEEEEE || श्रीसाईसच्चरीता || EEEEEE EEEEEE EEEEEE EEEEEE (२१७)

॥ अध्याय १७ ॥ १४। कान नाक हीं पांच ज्ञान इंद्रियां । त्यागतले जेन्ना
असो जो दृढश्रद्धा संपन्न । आत्मविज्ञानाक तो पात्र ॥१४॥ कान नाक हीं पांच ज्ञान इंद्रियां । त्यागतले जेन्ना
स्वस्वविशया । मन संकल्प विकल्प स्वता । त्यागतलो निच्छेवान जेन्ना मेरेन ॥१५॥ अशें प्रतिनिवृत्त जेन्ना अंतर ।
बुद्दीय सांडटली निश्चेव 'वेपार । तेच ते परमगती साचार । ब्रह्म तें निर्विकार ॥१६॥ बुद्दी जातली निश्चेवशुन्य ।
चित्तूय जेन्ना पावतलें चैतन्य । तेनाच तोच एक, ना ताचे सारको अन्य । आत्म्याक धन्य जाणटलो ॥१७॥
जातकूच विशया कडल्यान विन्मूख । जातलीं इंद्रियां आत्म उन्मूख । तेनाच मेळटलें निजसूख । हेर सगलें असूख
तें ॥१८॥ जें विशय विकार- 'प्रश्चन्न । भोव सुक्षीम दिसपाक कठीण आत्मज्ञान । परमानंद प्राप्तीचें साधन । भोव
गहन कळपाक ॥१९॥ ब्रह्मदेवपदा पर्यंत । लोकपरलोकांच्या विशयांत विरक्त । तोच एक ब्रह्मपद 'अभिषिक्त । तो
एक मुक्त जाणचो ॥२०॥ चित्ताक विशयसुखा कडल्यान । हळूहळू फाटीं घुंडावन । आत्मरुपांत स्थीर करून ।
आत्मज्ञान जोडचें ॥२१॥ लोकपरलोक फळभोग वैराग्य । हर्ष शोक अशां द्वंद्वांचो त्याग । बुद्दीवंता कडेनूच हो
भोग । अध्यात्मयोग तो होच ॥२२॥ आधिदैवीक आध्यात्मीक 'आधिभौतिकांत । सकल 'वडवानल ज्वाळा
आदिकांत । तापिल्ल्या संवसाररुपी सागरांत । आसतलो कोण सुखी खंय ॥२३॥ तातूंतल्यान जावपाक आपलें
उद्धरण । जावचें साईप्रसाद संपन्न । चरित्र तांचें आदरान । आयकुचें वाच्यें पळोवचें ॥२४॥ हें श्रीसाईनाथ चरित्र ।
घरकान्न पूत सोयच्यां सयत । आयकल्यार मेळटलो 'इहपरत्र । अगाध लिला श्रीसाईची ॥२५॥ श्रोते श्रद्धाळू जे
भाग्यवान । तेच ह्यो कथा दिवन कान । आयकतले जेन्ना शांत चित्तान । येता शांततायेक शांतताय ॥२६॥ ह्या

१. निश्चेव करपाचो जो बुद्दीचो वेपार तो. २. विशय-विकार हांणी धांपिल्लें. ३. ब्रह्मपदाचेर जाका अभिशेक जाल्लो आसा असो. ४. ह्या तीन तापांनी.

५. दर्यातलो उजो. ६. लोकपरलोक.

॥ श्रीसाईसच्चरीता ॥ २६

EEEEEEEEEEEEEEEEEI॥ अध्याय १७ ॥ EEEEEEEEEEEEEE
कथारूप इन्याच्या प्रवाहांत । विगळटा कर्म आनी अकर्मरूप मीठ । आयकतना रिगता दोळ्यांत । रूप ‘साजिरे’
श्रीसाईचे ॥१०७॥ चरित्र आयकल्ल्यान पातकांचो नाश । चरित्र आयकल्ल्यान काळाचेस्त्रय ‘कास’ । चरित्र
आयकल्ल्यान परम उल्हास । मेळटलो श्रोत्यांक कशटां बगर ॥१०८॥ आयकून शुद्ध अंतस्कर्ण । आयकून चुकतले
जलमरण । आयकून श्रोत्यांक ब्रह्मपण । फकत ब्रह्मार्पण केल्ल्यान ॥१०९॥ असो हो ‘साईसेवाकाम’ । सेवकांक
सदांच करता ‘निश्काम’ । आपल्या भक्तांक श्रीसाईराम । दितले सुसेग सर्वदा ॥११०॥ वांट्यावांट्यांनी ह्या ग्रंथाचे
वाचन । नातर श्रवण आनी ‘परिशीलन’ । मनन आनी चिंतन । करात दीसपट्टें श्रोत्यांनो ॥१११॥ “आनंदो ब्रह्मेति
व्यजानात्” । ही तर तैतिरीय श्रुती विख्यात । तेंच तें बाबा सांगीत । ‘श्रुतिनिर्णीत भक्तांक’ ॥११२॥ “हुसको करचो
न्हय मात लेगीत । सदांच आसचे खुशालभरीत । चिंता करची न्हय उबे जिणेंत” । उपदेश सदांच बाबाचो ॥११३॥
आसूं, ‘ब्रह्मतत्त्वनिर्धारण’ । हें ह्या अध्यायाचे धोरण । वतले जे श्रीसाईक शरण । व्हडे हें तांच्या भवतारणा
खातीर ॥११४॥ बन्याचे वचन वारंवार । सांगून करचो दुसन्यांचेर उपकार । बाबा ताचो करून ‘अनुकार’ । वागताले
ते प्रमाण ॥११५॥ हें योग्य काय ‘अयुक्तीक’ । हे मतभेद फकत वैयक्तीक । जातूंत खोस सामान्य लोकांक । तोच
हेत ह्या ग्रंथाचो ॥११६॥ हेंच आसा हांगा प्रयोजन । बाबा जाणटाले कार्यकारण । जशें जें ताचें इत्थीत मन ।
घडपाचे तेंय तशेंच ॥११७॥ गुरुमुखांतल्यो कथा आयकुच्यो । अतकर्य लिला अणभवच्यो । शक्य तितल्यो याद
दवरच्यो । सांगच्यो त्यो हेरांक ॥११८॥ साईचे हें चरित्र श्रद्धेन । आयकतकूच व्हड आदरान । आयकुप्या सांगप्याचे

१. सोबीत. २. झगडून जैतवंत जावपाची तयारी. ३. हातांतल्यान जें जें कर्म घडटलें ताच्या फळाची आस्त धरिनासतना तें ब्रह्मार्पण केल्ल्यान.

४. साईचे सेवेची इत्सा. ५. इस्यो विरयत. ६. अभ्यास. ७. जाचो निकाल लायिल्लो आसा अशें. ८. निच्छीत करप. ९. नक्कल. १०. अयोग्य.

EEEEEEEEEEEEEEEEEI॥ श्रीसाईसच्चरीता॥ EEEEEEEEEEEEEE
EEEEEEEEEEEEEEEEE २१९

EEEEEE
 दैन्य वचून । पडटा फाटीं वायट सगल्यांचे ॥११९॥ पळोवन बाबांची लिला अलोकीक । कोण कर्मकटटो जालोना
 अजापीत । फकत दर्शनानूच जालो शांत । जालो लीन चरणांचे ॥१२०॥ पवित्र चरित्रां ह्या साईंचीं । शांत चित्तान
 आयकुपाचीं । संद मेळटकूच अशी सुखाची । कोण फुकटची घालयतलो ॥१२१॥ सोयरींधायरीं पूत इश्ट ।
 कामक्रोधाच्या घुसपून भोवन्यांत । *नानारोग *तिमिंगिलोज्जृभित । खवळिल्लो आशा कल्लोलान ॥१२२॥ खिणांत
 उद्गेगाचो झटको । येवन वता घटकेन घटका । झगडे पेटून उडटा खटको । पूण तोडचे न्हय संबंध ॥१२३॥ स्वताच
 जिवाक करचो बोथ । कीं तूंच आसा ब्रह्म शुद्ध । जाला तूं देहा सांगातान बद्द । *उरफाटो लौंबकल्पी पोपटा
 भशेन ॥१२४॥ भुल्ला तूं फकत मोहमायेक । तातूंत विसरला आपले *सोयेक । तुजो तूंच जावन 'सावशीक । यो
 स्वरूपांत बेगोबेग ॥१२५॥ भ्रमाक लागून वाडलो भ्रम । देह अभिमान असले संभ्रम । मृगजळा भशेन हें "हांव
 हांवपण" । वळखून *निर्मम जायना कित्याक ॥१२६॥ ह्या हांव-तूं पणाच्या प्रपंचांत । घुस्पटचे कित्याक नीट चीत ।
 कर विहार मेकळ्या मळबांत । सोड ती नळी हे पोपटा ॥१२७॥ मुक्त थंय आसता बद्दता । बद्दते कडेन आसता
 मुक्तता । जावन परत उभयदशा । शुद्ध स्वतंत्र राव तूं ॥१२८॥ हें निश्चेवाचें ज्ञान । सूख वा दुखख सर्वज्ञान । सोडून
 मेळोवन घे विज्ञान । ब्रह्मज्ञान लागीच ॥१२९॥ कुडींत जे मेरेन 'हांव-तूं' पण । ना निजहीत पळोवपी तूं ते मेरेन ।
 पळय स्वताक ताका सोडून । मार काटूकपण भिरकावन ॥१३०॥ कुबेरा भशेन धनवंत । भिक्षे खातीर जरी
 भटकत । तरी तें फकत नश्टचरीत । विपरीतपण अज्ञानान ॥१३१॥ करचें सदांच सत्य शास्त्र श्रवण । विस्वासान
 पाळचें सदगुरु वचन । सदांच सादूर रावून । राखचे योग्य संबंद ॥१३२॥ वागपाची ती रीत पळोवन । करतले लोक
 १. मानगें. २. तिमिंगल नांवाचो एक व्हड मासो. ३. नळयेक. ४. अनकुलताय. ५. सादूर. ६. आसक्ती नाशिल्लो.

EEEEEE
 श्रीसाईसच्चरीता॥ श्रीसाईसच्चरीता॥ २२०

EEEEEE EEEEEE EEEEEE EEEEEE EEEEEE || अध्याय १७ || EEEEEE EEEEEE EEEEEE EEEEEE
 तिचें अनुकरण । असंख्य जिवांचे जातलें उद्धरण । सोंपेपणान तातूंतल्यान ॥१३३॥ येतली केन्ना अशी घटका ।
 मेलटली संवसार बंधनांतल्यान सुटका । मनाक जाच्या हो दीसरात चटका । सोडटा संबंद तो अनपेक्षीत ॥१३४॥
 शक्य तितलो एकांत पळोवन । संवसार निस्सार ही गांठ बांदून । अभ्यास आनी आत्मचिंतन । आसचे अखंड
 हातुंतूच ॥१३५॥ भक्ती श्रद्धापूर्ण मनान । शिश्यान पूर्ण नम्रपणान । गेले बगर साश्टांग शरण । दिना ज्ञानाचे भांडार
 श्रीगुरु ॥१३६॥ सर्वस्वी गुरुसेवा करची । बंधमोक्ष वृत्ती स्पष्ट करची । विद्या अविद्या असल्यां प्रस्नांत धरची ।
 दितलो गुरुच सफळटाय ॥१३७॥ आत्मो कोण परमात्मो कोण । कोण सांगूंक शक्त गुरु वीण । गुरुय आयले
 बगर शरण पूर्ण । दिनात कण पसून ज्ञानाचो ॥१३८॥ गुरु बगर हेरांनी दिल्लें ज्ञान । संवसार मुक्ती दिवपी तें जायना
 पूर्ण । मोक्षफळ दिवपी आसना मात्त पसून । पटना मनाक केन्नाच ॥१३९॥ म्हणून गुरु बगर ना ज्ञान । विद्वानांक
 हाची पूर्ण जाण । ब्रह्मात्म ऐक्यविषयांत अनुकुलतायेन । समर्थ पांय श्रीगुरुचे ॥१४०॥ करिनासतना थंय *अनमान ।
 सोङ्न गुर्मी अभिमान । जावन अखंड दंडायमान । तेंकयात माथे गुरुचरणांचे ॥१४१॥ दासांचो दास हांव तुमचो ।
 विस्वास एक तुमच्या चरणांचो । धरून आयलां अशें म्हणपाचो । करपाचो दृढ निश्चेव जिवाचो ॥१४२॥ मागीर
 पळयात चमत्कार ताचो । गुरु तो सागर दयेचो । हालतलो करून पलंग लहारांचो । वयले वयर झेलतलो ॥१४३॥
 माथ्यार आशिर्वादाचो हात । दवरून दुखखां करतलो उद्धवस्त । जाळून पातकांच्यो राशी समेस्त । लायता तो उदी
 कपलाक ॥१४४॥ अशें ब्रह्मार्थ्याक ब्रह्मनिरुपण । हें तर फकत निमीत जाण । जीवशीव ऐक्यतेची खूण । सांगली
 संपूर्ण भक्तांक ॥१४५॥ आतां म्हाराजांची इतली । अतुल बुद्धी विद्या गाढी । आसतकूच फकांडांची कितें *प्रौढी ।

१. बंधमोक्षाच्यो गजाली. २. संकोच. ३. नम्र. ४. बडाय, हांवपण.

EEEEEE EEEEEE EEEEEE EEEEEE EEEEEE || श्रीसाईसच्चरीता || EEEEEE EEEEEE EEEEEE EEEEEE EEEEEE (२२१)

EEEEEEEEEEEEEEEEE || अध्याय १७ || EEEEEE || कितें आवडी 'विनोदांची ॥१४६॥ सहज दुबाव घेतलें मन । पूण पळयतकूच विचारून । एकूच आसा समाधान ।
EEEEE || सावचीतपणान आयकात ॥१४७॥ भुरग्यांबाळां कडेन उलयतना । तांच्या चोंचन्या आवाजांत रमतना । बडायेच्यो
EEEEE || गजाली केन्ना । जातना तुमी आयकल्यात व्हय ॥१४८॥ तांचेर पोकें प्रेम कित्याक । जीब कशी शकतली तें
EEEEE || सांगपाक । मात बोधप्रदान कुशळटायेक । विनोद फकांडां ही एकूच ॥१४९॥ कसलें जालां दुयेंस आपणाक । तें
EEEEE || खंय खबर आसता भुरग्याक । दिवचें पडटा वखद आवयक । जरी तें हट्टी पियेना ॥१५०॥ केन्ना मायेन
EEEEE || अपुरबायेन । केन्ना दोळे वटारून । केन्ना चौदावें रेत दाखोवन । केन्ना वेंगावन मोगान ॥१५१॥ तींच जावपाक
EEEEE || लागतकूच व्हड । करचेशे दिसता तांचे लाड । पूण बुद्दी खर वा जड । तसोच निर्णय ज्ञानाचो ॥१५२॥ खर बुद्दीचें
EEEEE || खर ग्रहण । उपदेश जातकूच लागना खीण । तेंच जडबुद्दीचें 'विलक्षण । राखप भोव कशटांचें ॥१५३॥ समर्थ साई
EEEEE || ज्ञाननिधी । ज्या भक्ताची जशी बुद्दी । पयलीं निर्धारून पात्रशुद्धी । ज्ञानसमृद्धी वांटटात ॥१५४॥ तांकां पूर्ण
EEEEE || अंतर्ज्ञान । तांकां आदींच सगल्याची जाण । जाका जशें योग्य साधन । ताचें नियमन तशेंच ॥१५५॥ जसो जाचो
EEEEE || अधिकार । ताचो आदींच करून विचार । योग्यायोग्यते प्रमाण भार । बाबांचेर भक्तांचो ॥१५६॥ तशेंच आमी
EEEEE || दिसपाक थोर । मात त्या सिद्ध साई मुखार । आमी पोरां परसूय पोर । विनोदांत उमळशीक सदांच ॥१५७॥
EEEEE || विनोदांचें बाबा आगर । जंय जंय जांकां आदर । तें तें भरपूर दिवन समग्र । राखतात गोंदळिल्या भक्तांक ॥१५८॥
EEEEE || सुबुद्द जावं बुद्दीमंद । वाचल्यार मेळटलो परमानंद । आयकल्यार लागतलो आयकुपाचो छंद । मनन केल्ल्यान
EEEEE || खोस उपाट ॥१५९॥ 'आवर्तन केल्ल्यान परमार्थबोध । अभ्यासांतल्यान प्रचंड खोस । सौख्य मेळटलें उपाट

1. फकांडां. 2. बडयेचो भंय. 3. स्विकार. 4. उरफारें. 5. एका फाटल्यान एक पारायण.

EEEEEEEEEE || श्रीसाईसच्चरीता || EEEEEE || २२२

॥ अध्याय १७ ॥ निर्दोश । अशी ही लिला अगाध ॥ १६० ॥ भाग्यवंतान ज्या अणभव हांगाचो । थोडे लेगीत घेतिल्लो आसतलो । काया वाचा मनान एकरूप जातलो । अतर्क्यु लिला श्रीसाईंची ॥ १६१ ॥ हेमाड साईंचरणांचेर शरण । विनोदमार्गान ज्ञान प्रदान । भक्तकल्याण एक येवजण । ब्रह्मार्थी फकत निमताक ॥ १६२ ॥ फुडल्या अध्यायांत आनीकूऱ्य गोड । आयकुप्यांचे जातले 'कोड । म्हज्या जिवाची ही गुपीत होड । फोड फोडून केली पूर्ण ॥ १६३ ॥ हांव वतलो 'माधवा कडेन । निरोप बाबांचो सांगतलों वचून । आयकात तुमी पुरायेन । पावलों कसो अनुग्रहाक ॥ १६४ ॥ संतसज्जनांनो तुमच्या आशिर्वादान । रचिल्लो भक्त हेमाडपंतान । जय अणकारीत श्रीसाईंसच्चरितांतल्यान । ब्रह्मज्ञान कथन नांवाचो हो सतरावो अध्याय सोंपता हांगाच ॥

॥ श्रीसद्गुरुसार्वनाथार्पणमस्तु ॥ शुभं भवतु ॥

○ ○ ○

■ १. कवतक. २. माधवराव देशपांडे, हांकां बाबा 'श्यामा' म्हण उलो मारताले.

॥श्रीसार्वासच्चरीता॥ २२३